

Provst Tønnesens og — i den sidste Tid — imod hans egen Forkyndelse.

Hellere dvælede hans Blik i den vestlige Ende af Byen, ved et lille Sted med gulkalkede Længer og en ris-indhegnet Have. Det var den Halvgaard, hvortil han hin Vinteraften var bleven hentet i Slæde for at berette Ejerenes syge Datter. Han havde siden ofte tænkt paa denne Aften og paa de fremmede Mennesker, mellem hvilke han paa en saa ejendommelig Maade var kommen til at indvie sin præstelige Virksomhed. Han havde ogsaa mange Gange ønsket at forny sit Besøg hos dem og spørge til den unge Piges Befindende; men han havde endnu ikke kunnet overvinde sig til at forsøge nogen personlig Tilnærmelse til denne Del af Befolkningen, efter at den — næsten umiddelbart efter hans første Præken — saa utvetydigt havde lagt et uvenligt, ja fjendligt Sindelag imod ham for Dagen.

Men idag var det, som om Solen og Vaarluften indgød ham nyt Mod. Han sagde til sig selv, at han ikke kunde blive ved at leve her paa denne Maade; der maatte nødvendigt træffes en Afgørelse. Han maatte se at komme til Klarhed over sin Stilling, og han besluttede at gøre et sidste, alvorligt Forsøg paa at bryde den Modstand, der herfra var rejst imod ham, og ved Kærlighed at tilkæmpe sig disse Menneskers Forstaaelse og derigennem finde Vejen til deres Hjerter.

VII

Det var første Gang, Emanuel viste sig i Skibberup uden Præstekjole, og hans Tilsynekomst vakte desaaarsag stor Opmærksomhed overalt i Byen. Foraarsluften og Søndagsfriheden havde lokket Folk ud af Husene; selv gamle Krøblinge var krøbne ud fra Kakkellovnskrogene og sad og soled sig paa Dørfliserne, mens Husmændene